

Scénář k audioreportáži - PHDr. Eva Bílková

Zpracovali: Balcarová Nikol, Burián Lukáš, Fidirichová Ester, Martínková Eliška, Martínková Johana, Ngo Viet Thang, ZŠ a MŠ Libáň

- Nikol 1: Rok 1968 byl pro Evu Bílkovou těžký. V červnu jí nečekaně zemřel otec.
- Pamětník 1: *„Tatínek zemřel, šel na operaci s kýlou do nemocnice sem a nevrátil se. Ale oni až tady zjistili, on to byl přece ten člověk: nepůjdu k lékaři, když něco. No a on měl prý nějak špatné srdce.“*
- Nikol 2: O dva měsíce později zažila příjezd vojsk Varšavské smlouvy.
- Pamětník 2: *„Ten den, bylo to, že už tatínek zemřel, byla u nás teta, maminičina sestra. Druhý den ráno zničehonic, to mě budila teta, a že okupují nás vojska Varšavské smlouvy. Takže pro mě to byl samozřejmě šok. A pamatuji si, že první bylo takové to asi dětské, kde je maminka? A teta mně řekla: 'Je v prodejně'. Maminka tam byla. Já jsem tam hned běžela a tam byla fronta lidí před obchodem a já jsem tam pochopila a dodatečně si to dovedu úplně představit, že ty ženy, hospodyně šly nakupovat zásoby.“*
- Anežka 1: Po absolvování gymnázia v Jičíně nastoupila na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy obor český jazyka a dějepis.
- Pamětník 3: *„Po maturitě jsem šla na vysokou školu, zvolila jsem si češtinu jako hlavní, protože už jsem chodila do Hradů do literárního archivu, tak jsem chtěla vystudovat literaturu.“*
- Ester 1: Během studia dostala předvolání na policii jako svědek nehody.
- Pamětník 4: *„Byla jsem asi 2 měsíce na fakultě a na kolej mně přišel doporučený dopis. Že se mám dostavit tehdy a tehdy, že bude probírána autonehoda, ke které došlo v Praze na Smíchově. Přišel tenhle pán v civilu a odvedl mě první, druhé patro. Šli jsme pěšky po schodek, samé dveře tam, zavřený, dlouhá chodba. Pikantní bylo, že já jsem měla utrpnět zranění a měla jsem tržné rány na obou kolenou. Nevím, kde ta odvaha se vzala, protože jsem mu řekla, že ty tržné rány, že by byly vidět stopy. Výsledek byl, že si nejsem vědoma, že bych byla zraněná. Oni vůbec nevěděli datum narození, nic dalšího z toho. Tak já v podstatě vlastně dodnes nevím, co to bylo.“*
- Ester 2: Těsně před státní zkouškou na vlastní kůži pocítila činnost StB.
- Pamětník 5: *„Moje setkání s paní profesorkou Janáčkovou, když jsem šla dělat rigorózní zkoušku. Nejdřív bylo ukončení fakulty státní zkouškou a pak byly tzv. doktorské. A já jsem šla, znaly jsme se s tou paní doktorkou nejen ze seminářů. Já jsem se s ní setkala u vstupních dveří, v podstatě kousíček od nich už v budově fakulty. Začaly jsme se bavit a ona věděla, že na tu zkoušku jdu a ona mně koukala pořád přes rameno a já jsem si říkala, že na někoho čeká a já ji ruším. A ona mě najednou po chvilce našeho povídání chytla za rameno a říká: Víte, běžte radši, nemuselo by vám prospět, že jste se tu se mnou bavila.“*
- Eliška 1: Přestože se nikdy politicky neangažovala, s tajnou policií se setkávala během svého působení v Památníku národního písemnictví ve Starých Hradech.

Pamětník 6: *„A teď jsme měli domluvený, on tam byl u toho Vladimír Komárek, Jaroslav Klápště a Josef Jíra. Měli výstavu grafiky a Jiří Bartoška to měl zahajovat. A měla být beseda, takže to probíhalo, ale ono bylo docela plné nádvoří lidí, bylo to venku. Proběhlo to v klidu, akorát jedna paní učitelka z Libáně, nebudu jmenovat, řkala: „No já jsem způsobila tady takový menší rozruch.“ tam jak parkovala auta, po silnici kolem zámku, tak tam poznala jednoho tajného. A šla k němu a říká mu: ‘A co vy tady děláte? Vy sem nechodíte.’“*

Eliška 2: Ve Starých Hradech Eva Bílková pracovala 35 let. Poté začala pracovat ve Státním okresním archivu v Jičíně, kde působí dodnes.